

Bemærkninger til lovforslaget

Ved lov nr. 458 af 22. december 1939 om midlertidige ændringer i reglerne om påligning og opkrævning af indkomst- og formueskat til staten indførtes der på visse punkter, hvor forholdene i særlig grad talte derfor, en række ændringer i lov nr. 149 af 10. april 1922 om indkomst- og formueskat til staten. Bestemmelserne i loven af 22. december 1939, der kun havde gyldighed for skatteårene 1940—41 og 1941—42, er med visse ændringer og tilføjelser gentaget i en række love, senest lov nr. 518 af 19. december 1949 hvorved bestemmelsernes gyldighed er udstrakt til de efterfølgende skatteår, til og med skatteåret 1950—51. Ved lov nr. 517 af 19. december 1942, det vil sige fra og med skatteåret 1943—44, foretoges der imidlertid en opdeling af de pågældende bestemmelser således, at en del af disse blev gjort permanente indtil videre, medens andre, der særlig søgte deres begrundelse i de under krigen og besættelsen herskende økonomiske forhold, eller som dog ville kunne praktiseres ved et enkelt års skatteligning uden nødvendige konsekvenser for de efterfølgende års ligninger, kun vedtoges som gældende for et enkelt skatteår ad gangen. Loven af 19. december 1942 med senere tilkomne ændringer og tilføjelser er for de senere skatteår optrykt ved lov bekendtgørelse, sidst ved bekendtgørelse nr. 523 af 22. december 1949, der er taget som udgangspunkt for nærværende lovforslag.

Da de særlige konjunkturforskeligheder, der har motiveret en del af lovens midlertidige bestemmelser, fremdeles gør sig gældende, og da andre af disse ligesom de permanente bestemmelser må betragtes som en foreløbig løsning af problemer, der skal løses ved revisionen af skattelovgivningen, er de midlertidige bestemmelser i lov bekendtgørelsen af 22. december 1949, nemlig §§ 4—8, 10—12 og 16 foreslået opretholdt som gældende også ved ligningen for skatteåret 1950—51, for så vidt angår § 4, stk. 2, § 5 og § 13, stk. 1, i, dog med visse ændringer.

Ligningslovens § 4, stk. 2, indeholder reglerne om børnefradrag.

Ved ligningsloven for skatteåret 1950—51 blev fradragets beløb forhøjet med 100 kr. for hvert barn, og aldersgrænsen blev sat op fra 15 år til 16 år.

Lovforslaget går ud på at bevare den for skatteåret 1950—51 gældende ordning uændret. Man har, også under hensyn til de ved lov nr. 147 af 31. marts 1950 indførte børnetilskud, påny overvejet spørgsmålet om at forlade børnefradragets ordning og helt gå over til en børnetilskudsordning. Man er imidlertid stadig af den opfattelse, at de forskellige vanskelige problemer, som en sådan overgang frembyder, først bør søges løst ved en samlet overvejelse af hele forholdet i forbindelse med det samlede forslag til en revision af vor skattelovgivning.

Som følge af aldersgrænsens forhøjelse har spørgsmålet om, hvorvidt barnet må anses for at have midler til at bekoste sit eget underhold — hvilket udelukker børnefradrag — fået større praktisk betydning. I de i januar 1950 udsendte „Meddelelser fra statens ligningsdirektorat og ligningsrådet“ er det med hensyn til den nævnte betingelse for børnefradrag udtalt, at herved i almindelighed forstås, at barnets indtægt — bortset fra løn fra familieoverhovedet — ikke overstiger henholdsvis 800 kr. i København m. v., 700 kr. i købstæderne m. v. og 600 kr. i landkommunerne. Man har foreslået disse indtægtsgrenser udtalt i lovbestemmelsen, hvorved bemærkes, at de harmonerer med de i lovforslagets § 5 om selvstændig ansættelse af hjemmeværende børn under 18 år anførte indtægtsbeløb; herom henvises iøvrigt til bemærkningerne nedenfor til forslaget § 5.

Ifølge de hidtil gældende regler gives der børnefradrag for plejebørn, „for hvis pleje der ikke ydes vedvarende vederlag“. Det spørgsmål har været rejst, om ethvert vederlag, eventuelt ganske ubetydelige vederlag, skulle udelukke plejeforældrene fra børnefradrag, og spørgsmålet har fået betydelig aktuel interesse efter indførelsen af børnetilskudene, hvis tildeling følger børnefradraget. Det må anses for ønskeligt, at der gives en klar lovbestemmelse på dette punkt hvorved de i praksis forekommende tvivl løses. Hvis der for plejen ydes et vederlag af mindst samme størrelse som det beløb, der anses for tilstrækkelige midler til barnets underhold, jfr. ovenfor, bør der ikke indrømmes plejeforældrene børnefradrag; i modsat fald synes det naturligt at give plejeforældrene ret til børnefradrag, men